

O. Emil Stanula, ur. 9 lipca 1935 r. w Szerzynie, w diecezji tarnowskiej. Profesję zakonną złożył 2 sierpnia 1953 r. Świecenia kapłańskie przyjął 7 czerwca 1959 r. Na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie uzyskał stopień magistra filologii klasycznej, a na ATK w Warszawie stopień magistra teologii w zakresie patrologii. Uwieńczył to doktoratem i habilitacją. Został profesorem nadzwyczajnym, później zwyczajnym historii literatury i teologii patrystycznej na ATK oraz wykładowcą patrologii w Tuchowie. Był prodziekanem i dziekanem Wydziału Kościelnych Nauk Historycznych i Społecznych. Angażował się w duszpasterstwo młodzieży licealnej i akademickiej. Prowadził płodną działalność pisarską wydając książki głównie z zakresu teologii patrystycznej, np.: *Pisma Starożytnych Pisarzy*. Za swoją działalność naukową był wielokrotnie nagradzany przez rektora ATK i przez ministra Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Otrzymał nagrodę wykładowców katolickich "Złotego Feniksa". Był wybitnym uczonym, cenionym wykładowcą, przyjaznym, otwartym i serdecznym współbratem. Zmarł 16 grudnia 1999 r. w [Warszawie](#), w wieku 64 lat.